

Pál, Jézus Krisztus foglya

(Paul, a prisoner of Jesus Christ)

1. Újra itt vagyunk, az Úr Jézus nevében, hogy halljunk a nagy és hatalmas dolgokról, amiket ezelőtt tettél, és most várakozva állunk, növelj a hitünket és kenj fel bennünket, hogy higgyük, hogy amiket kértünk ma este, azok meg lesznek adva. Te ismered mindegyiküket, minden kérésüket, és imádkozunk különösen azokért, Uram, akik annyira közel vannak a halálhoz. Hozz békességet a lelküknek, ha az még nincs ott, és hozz gyógyulást a testüknek! Add meg ezt Urunk!
2. Áld meg az összejövetelünket, imádkozunk Urunk, ezen a szerda esti ima-összejövetelen; hogy ahogy összegyűltünk, tudva, hogy ahol ketten vagy többen összegyűlnek, Te velünk leszel... És kérünk Urunk, hogy add nekünk az Igédet ma este! Szólj hozzánk, Urunk, és melegítsd fel szíveinket, hogy tudjuk, hogyan fegyelmezzük magunkat a nagy eseményre, ami következik; amint hisszük, hogy közeledünk az Úr eljövételéhez.
3. Köszönjük neked azokat az embereket, akik kezdenek drága hitet nyerni, és megismerni, hogy mit jelent a hit. És tudva, köszönjük neked a hátralévő szolgálatokat, hittel abban, hogy valamit tenni fogsz, Urunk. Elvárásokkal várakozunk, mint a régi időkben, hittel abban, hogy az idő közel van, amikor megnyitod az egek ablakait és kiöntöd az ígéreteket, amiket Isten erre az utolsó napra megígért.
4. Most kérünk, Urunk, hogy legyél körben a nemzetekkel; ahogy ma hallottuk, olyan sokan vannak mindenütt körülöttünk, akik szükségben vannak. Add meg a kéréseiket, Urunk, és imádkozunk, hogy lássuk az Istennek nagy kezét mozdulni az egész világon, azok között, akik várják ezt a nagy dolgot. Bocsásd meg a bűneinket! Fegyelmezz minket Urunk, a Szellemiddel és Igédvel, hogy engedelmes szolgálóként viseljük magunkat, az Isten akarata iránt engedelmes szolgálóként. Add, hogy emlékezzünk meg, és próbáljuk meggondolni szíveinkben, hogy mit tettek a korai Keresztények, milyen emberekkel találkoznánk, ha

találkoznánk azokkal, akik személyes kapcsolatban voltak Veled. Mennyire ragyoghatott az arcuk hittel és örömmel. Mennyire Isten Élő Igéje volt az életük, egyszerűen írott levelek, amit mindenki olvas, amint az emberek között jártak. Istenem, add meg ezt még egyszer!

5. Legyen az életünk annyira alárendelve Neked, hogy a Szent Lélek éljen rajtunk keresztül, és szóljon rajtunk keresztül, Uram! Emlékezzünk az elménkben, amint az utcákon járunk, és a világgal érintkezünk, hogy nem kell olyanoknak lennünk, mint azok; és álljunk félre és adjuk át azoknak a helyet, Urunk, az ő jogos helyüket a földön. Mi hátra ülünk, tudva, hogy egy másik világ küldöttei vagyunk; egy olyan Királyságunk van, ami hatalomra fog jutni, Urunk. És a Nagy Királyunk hamarosan megérkezik, és legyőz minden királyt, ami a birodalmában van, és Ő fog kormányozni és uralkodni itt a földön ezer évig, és vele leszünk örökké.

6. Ezzel a gondolatunkban, Urunk, most várjuk a választ az imáinkra. A megvallásunkra tekintünk, hogyha bármit tettünk, bármit mondtunk, bármit gondoltunk, ami ellentétes volt a Te nagy akaratoddal, a Jézus Krisztus vére tisztítson meg bennünket!

7. Vezess minket, Urunk, ahogy a testvérnő mondta ma este, arról, ahogy látta a férjét útban Chicago felé. Vezesd őket Uram Istenem, arra a helyre, ahol használni tudod őket, hogy fénysugarak legyenek mások számára, akik sötétségben tapogatóznak, akik nem ismerik az Úr Jézusunkat. Most átadjuk Neked a szolgálatot, és hallgatjuk a helyreigazító Igédet, hogy tudjuk hogyan készüljünk erre a nagy órára, a Jézus nevében kérjük ezt. Ámen.

8. (Üres hely a szalagon- szerk.) Ez egy kicsit váratlanul ért. Otthon lévén, úgy éreztem, hogy nem igazán lenne... sürgősen mennem kell valahová, nagyon rosszul érezném magam otthon ülni, és nem eljönni az imaösszejövetelre, és csak úgy beugrottam, számomra is váratlanul, és a családom számára is, és csak beültem és azonnal elindultam. És így azt mondtam: „Lemegyek az imaösszejövetelre.” És neki (a feleségemnek-ford.) nem is volt ideje elkészülni, hogy jöjjön, mivel nem tudta, hogy jövök.

9. Így, örvendek hallani ennek a testvérnőnek a bizonyágtételét, a testvér, arról a fényről fent Dél-Karolinában, vagy Észak-Karolinában, valahol... Greenville volt az? Southern Pines, igen. Lee Vayle testvér épp itt volt ma. Ma kereszteltem meg a mai keresztelési szolgálatban. Lee

Vayle testvér, tudjátok, egyike az ottani szolgálóknak. Parker Thomas testvér, ők...

10. Emlékszem arra az időre, amikor a testvérnő be volt árnyékolva. Az egy nagy megerősítés volt, testvérnő! Hogy mi... a Szentlélek néha enged bennünket előre menni és megpróbálni a hitünket, hogy lássa mit – és megpróbálja mások hitét. Amikor közvetlenül ránézel valamire, és látsz valamit, és azt elmondod, mások néznek, és nem látják azt, azt mondják, hogy az nincs ott. Látjátok? De az ott van!

11. Most, senki nem láthatta azt a Világosságot, ami Pál fölött függött, de az ott volt! Senki nem látta azt a galambot leszállni az égből, és azt a Világosságot egy formában, és Jézus fölött függeni, csak János maga. De az ott volt! Látjátok? És így, aztán később, amikor beszéltem az embereknek erről a Tűzszlopszerű Világosságról, senki nem akarta elhinni; de most a fényképezőgép mechanikus szeme azonosította azt.

12. És mondom nekik, hogy a gonosz szellem sötét. Ez épp olyan, mint az életünk, be vagyunk árnyékolva. Ha világosságok vagyunk... Ha az életünk megállja a helyét a nap Világosságával, akkor a Világosságban járunk. Ez épp olyan, mint mikor kinézel, és azt mondod: „Látom a napot” nappal. Látod a nap árnyékát. Az a nap visszatükröződése. Az nem maga a nap, de az bizonyítja, hogy van egy nap. Látjátok? Az bizonyítja, hogy van egy nap.

13. És most, mikor látom, mintha ott ülnél kint, legyezőt használva, beszélgetve, az azt jelenti, hogy élsz; de az csak az élet árnyéka, mert mindenben kell, hogy legyen sötétség, hogy árnyékot képezzen. Látjátok, mert az árnyékban annyi sötétségnek és annyi világosságnak kell lennie, hogy árnyékot vessen. És ez nem lehet teljesen sötétség, és nem lehet teljesen világosság. Ha ez sötétség, az igazán sötétség. Ha ez világosság, akkor nincs árnyék, nincs semmi, hogy árnyékot képezzen; de ha ez a sötétség és világosság keveréke, az árnyékot vet; így valójában a világosság árnyékai vagyunk.

14. Most, egy világosságot tükröztök valahonnan. Ha keresztények vagytok, ez a lény egy árnyék, ez csak bizonyítja, hogy van egy olyan élet, ahol nem halhatsz meg; mert ebben az életben halál van. Látjátok? De ez egy árnyék, mivel élő, mozgó teremtmények vagytok, látó-, gondolkodó-, mozgó- és beszélőképesekkel, és a test öt érzékével. De mégis tudod, hogy haldokolsz. És olyan sok gond van. Tudjátok, ez csak

úgy lehet-- ez egy visszatükröződése annak, hogy az élet és a halál összekeveredett.

15. A fizikainak meg kell halnia, de ha a halandó ételleddel a menny világosságát tükrözöd vissza, akkor az Isten örök Világosságát tükrözöd. Így, mikor meghalsz, nem tehetsz mást, mint ahhoz a világossághoz menni, mert az, amit tükröztél. Ha a sötét világból vagy, akkor azt tükrözöd vissza, és nem mehetsz másfelé, mint a sötétségbe. Látjátok? Úgyhogy egy visszatükröződésben vagyunk.

16. Így látjuk, hogy amilyen biztosan a Szentlélek a világosságot és Életet tükrözi, úgy a halál a sötétséget tükrözi, és itt vannak mindketten.

17. Akkor mit... A hétvégére, talán vasárnapra felnagyíttatjuk a kis fényképet, hogy kitehessük a hirdetőtáblára, oda, ahol a fényképeitek vannak a hirdetőtáblán. Nem tudom, hogy észrevettétek vagy sem. És akkor, és körülbelül egy hete Jamaikában, ahol misszióztam... Küldünk szalagokat az egész világra; és a Hét Pecsét eljutott egészen Jamaika belső részeibe, egészen a belsejébe. És ők nagyon primitívek a Kék Hegy mögött. És az őslakók, néha nekik olyan magnót lehet szerezni, amit, mint a régi Victrola-t, kurblizni kell, és aztán úgy működtetni, és pár percenként valakinek meg kell kurblizni.

18. Ennek a csoportnak volt egy kis akkumulátora, hat voltos akkumulátor, vagy olyasmi, ami működtette ezt a magnót, és ott voltak mind együtt ülve, (körülbelül úgy, mint itt ma este,) hallgatva azokat a Pecséteket, azt hiszem az volt. És mialatt beszéltem, megfigyelték, hogy ugyanaz a Tűzszlop bejött a helyiségbe, oda ment, ahol a magnó volt és leült a tetejére; és elmentek, hoztak egy fényképezőt és lefényképezték. És pontosan ugyanaz; itt van, épp fölötte függve. Most felnagyíttatjuk, hogy kitehessük a hirdetőtáblára odakint, hogy láthassátok.

19. Annyira hálásak vagyunk az Isten kegyelméért, ami elhozott bennünket az Ő jelenlétébe ezen a napon. Most, hálásak vagyunk sok dologért. Most, azt hiszem, belenézek ide, és meglátom, hogy találok-e valami jegyzetet, vagy valami mást, amiről már beszéltem, vagy valami. Vannak itt szövegeim régóta leírva egy könyvben. Ha találnék egyet, talán az Úr adni fog nekem valamit, amit mondjak valamiről, mialatt imádkozunk.

20. Most várakozásban vagyunk a vasárnap felől. Az üzenetekről beszéltem, és vasárnap hosszan itt tartottalak benneteket, „Miért kiáltasz

Hozzám, szólj a népnek, és menjetek előre!”

21. Most, vasárnap egy gyógyító szolgálat lesz, ahol a betegekért lesz imádkozva. Most a beteg köré gyűltök, és kell, hogy legyen valami oka, hogy a beteg, amikor imádkozunk értük, ha nem gyógyulnak meg. És én akarnám, ha az Úr akarata, csak egy rövid szolgálat vasárnap reggel, hogy... Nos, gyógyító szolgálatot fogok tartani, és mindenkiért imádkozni fogunk. És Billy Pál, vagy valamelyikük itt lesz vasárnap reggel, olyan nyolc óra körül, amikor a gyülekezetet kinyitják, hogy kiadják az embereknek az imakártyákat, ahogy bejönnek az ajtón, vagy bármikor is jönnek.

22. És most... Aztán meg szeretném próbálni... Hiszem, hogy az Úr valahogyan adott nekem egy kis betekintést az okokba, hogy néhány ember miért nem gyógyul meg. És azt hiszem ez a megértés hiánya; és azt hiszem, talán erről fogunk beszélni vasárnap reggel, ha az Úr akarja.

23. Most, a szerda esti imaösszejövetel csak egy rövid összejövetel, ahol összegyűlhetünk és imádkozhatunk, ahogy tesszük, és közösségünk lehet együtt; és néha azt hiszem az egyike azoknak a nagy dolgoknak, amiket találtam, az az őszinteség hiánya arról, amit hiszünk. Látjátok? Látjátok?

24. Ha Isten a John Wesley napjaiban megtette volna azt, amit ma tett, mit tett volna az? A Luther Márton napjaiban vagy bármikor, ahogy látjuk Őt cselekedni, bizonyítva mind a gyülekezet által, a Lélek által és a tudomány által, és minden mozdulat... Ez mozgásban van, fel kell ismerni! És Isten Igéje itt kijelenti ezt és elmondja, mielőtt bekövetkezik. És aztán aszerint mozdul, és prófétál, és pontosan azokat mutatja, amikről mondta, hogy be fog teljesedni, tökéletesen pontosan, amit mondott, és még mindig úgymond lustán ülünk, mintha tűnődnénk: „Hát tűnődöm, hogy az nekem szól-e? Tűnődöm, hogy ez csak a gyülekezet egészének szól, vagy mi van, ha ebbe valójában én is beletartozom?” Gondolom, vasárnap reggel megpróbálok beszélni néhányról, azokból az alapelvekből, amik talán megvilágosítanak bennünket egy kicsit.

25. Most, ma este találtam valamit, és odalapoztam itt ehhez, mielőtt lejöttem, gondoltam: „Mi van, ha Neville testvér, ha lemennék oda, és ő történetesen azt mondaná: „Állj fel és beszélj”, és csak leülne?” Látjátok? Gondoltam, hogy jobb, ha leírok néhány Íráshelyet, mert tudom, hogy ő annyira kedves testvér, és mi értékeljük őt.

26. Mielőtt imádkozunk az Ige fölött, meg akarok említeni egy testvért.

Még a nevét sem tudom megmondani most (ketten vannak). Ők kedves barátaim. Szolgálók és evangélisták kimenve a mezőre. Szalagról hallották ezeket az üzeneteket, és különböző felekezeti gyülekezetekből valók: két fiatal társ. És a fiúk... Egyikük annyira érdekelt volt, hogy lerepült Tucsonba, épp mostanában egy összejövetel végére. Azt hiszem, az Üzletemberek reggelijén voltam, és a fiatal társ, nagyszerű fiatal társ lejött.

27. És ő... Kansasból valók, és eljöttek egészen ide, hogy összeadjam őket. Én méltányolom ezt, gondoljátok el, hogy az emberek eléggé hisznek az imáidban, hogy elhiggyék, hogy Isten meghallgatja és megválaszolja; És fiatalok így elindulva az életben... És amikor tegnap ideértek, hogy összeadjam őket, rájöttek, hogy Indiana állami törvénye megköveteli, a vérellenőrzéssel együtt is, hogy három napig várakozzanak itt az államban, mielőtt összeházasodhatnak. Úgyhogy nem házasodhatnak össze péntek reggelig.

28. És megkérném a testvérünket ott a végén, ha csak felállna és elmondaná nekünk, hogy ki ő és a kedves kis hölgy ott, és a mellettük lévő testvér. (A testvérek bizonytságot tesznek. - szerk.)

29. Nagyon köszönöm! Bizonyosan kívánjuk ezeknek a fiatal hírnököknek az Úr Jézusért végzett munkájukban az Isten áldását, hogy vezesse őket az úton! És ahogy tűnődöm, és várom az Úr eljövetelét, és látok fiatal embereket és fiatal asszonyokat a Krisztus szolgálatának szándékával a szívükben, ez izgalomba hoz engem, hogy látom őket így felemelkedni. Az Úr áldjon meg titeket gazdagon, testvérem, testvérnőm!

30. Most lapozzunk egy kis könyvhöz, amiből ezelőtt még soha nem beszéltem életemben, és ez nagyon – csak egy rész: a Filemon könyve. És egy kicsit Ír vagyok, és van egy drót az alsó fogam körül, hogy egy néhányat a helyén tartson hátul. Néha nem jól ejtem ki ezeket a neveket, amikor tudom, hogy mik azok, és néha nem tudom azokat kiejteni a képzettség hiánya miatt. Úgyhogy „Filemon”, mondta valaki ott hátul, amiről gondolom, hogy ez a valóban helyes kiejtése ennek. Az 1. vers, csak egy vagy két szót szeretnék ebből venni.

31. **Pál, Jézus Krisztus foglya...**

És ez az, amit ma este szöveggént szeretnék használni, ha az Úr akarja: „Egy fogoly”

32. Most, nehezen lehet elképzelni, hogy Pál fogolynak tekinti magát, egy

szabadnak született férfi, betöltve a Szentlélekkel; de mégis ő magát egy fogolynak hívja. És most azt találjuk, hogy amikor a Korinthusiakhoz szól: „Pál, Jézus Krisztus apostola...” másik alkalommal: „Pál, Jézus Krisztus Szolgája, Isten akaratából,” Amikor Timótheushoz és másokhoz beszél. Most, mikor itt Filemonnak írt, azt mondta: „Pál, Jézus Krisztus foglya...” „Pál egy apostol” szeretnék egy este erről prédikálni. „Pál, egy szolga” erről prédikálni, és aztán „Pál, egy fogoly”. De ma este lévén, hogy órákba telne megfelelően átvenni a témák egyikét, szeretném ma este azt venni, hogy „Pál, a Fogoly” és venni a „Fogoly” témáját. Most hajtsuk meg fejeinket, csak egy percre!

33. Úr Jézus, bárki, aki fizikailag képes, bele tud lapozni a Bibliába, de csak a Szentlélek tudja azt megmagyarázni abban a világosságban, amire az szánva lett. Őt kérjük, hogy jöjjön most és segítsen nekünk megérteni, hogy mire lett ez szánva, ez a nagy hatalmas próféta, Pál, és mégis egy fogolynak nevezte magát. A Szentlélek nyilatkoztassa ezt ki nekünk, amint várunk Rá, Jézus Krisztus Nevében! Ámen.

34. Most, elképzelem, hogy Pál, mikor ő írta ezt a levelet Filemonnak, hogyan ült ő a börtönben, lent a város tömlöcében, egy fogoly, és jól ismerhette a helyzete által, hogy mit jelentett ez a szó. Rácsokkal volt körülvéve; csak akkor szabadulhatott, ha valaki szabadon engedte, és tudta, hogy mi volt fogolynak lenni. És aztán újra, hiszem hogy az apostol kevésbé gondolt... Nem éppen a jelenlegi állapotára értette, fogoly lévén a fizikai lényében itt ülve ebben- ebben a börtönben, de hiszem, hogy a szellemi lényére utalt, az akaratára, foglya lévén Jézus Krisztusnak.

35. Most, mindannyian szabad akaratúnak születünk, hogy olyan döntést hozzunk, amelyet szeretnénk. Isten igazságosan teszi ez, mert minden embert azonos alapra kell helyeznie, vagy akkor a rossz embert tette-- az első embert rossz alapra helyezte, akinek szabad akaratot adott. Látjátok, ma este pontosan olyanok vagyunk, mint Ádám és Éva. Nincs különbség. A jó és a rossz ott van mindegyikünk előtt. Élet és halál, választhatunk. Ez tőled függ, hogy megtedd. Látjátok? Így tett Ádám és Éva. Látjátok, és ők rosszul választottak.

36. És most azáltal az egész fajt- az emberi fajt halálba taszították, a halál büntetésébe, és aztán Isten lejött egy ember formájában és elvette azt a halált és kifizette a halál büntetését, amit – az alattvalói vágytak, hogy

szabadok legyenek, szabadon mehessenek. Most, ha Ő anélkül az út nélkül vett volna minket, amin Ádámot és Évát vette, csak áthúzott volna minket valamin, és azt mondta volna: "Megmentelek, ha akarod, ha nem." Akkor Ádámot és Évát rossz alapra helyezte. De mindegyikünknek választania kell ezen a napon a halál és az élet közül. Meg kell tennünk.

37. Ahogy épp kifejeztem: ha az életed bizonyítani fogja... Az életed bizonyítani fogja pontosan, hogy melyik oldalon vagy. Nem érdekel, hogy mit mondasz, melyik oldalon vagy. Amit minden nap teszel, az bizonyítja, hogy mi vagy. Hallottátok a régi mondást: „Olyan hangos az életed, hogy nem hallom a bizonyosságodat.” Látjátok, a cselekedeteitek olyan hangosak.

38. Mindig hittem a kiáltozásban és ugrálásban, de mindig mondtam: „Ne ugorj magasabbra, mint ahogy élsz, mert a világ figyelni fogja!” Látjátok? Csak olyan magasra szabad ugranod amilyen magasán élsz, mivel valaki figyel téged.

39. És most, amikor az emberek nem jönnek gyülekezetbe... Ők... Sokan közülük egyszerűen nem teszik. És néhányan akik nem jönnek, őszinte emberek. Olyan sok romlottságot láttak a gyülekezetben, hogy nem akarják, hogy bármi közülük legyen hozzá. És sokszor friss gondolattal beszélünk arról; igazából nem is hibáztathatjátok őket, a miatt, ahogy a magukat kereszténynek nevező emberek cselekszenek. Azok a legnagyobb botránykövek, amik a világon vannak: egy férfi és egy asszony, aki kereszténynek vallja magát, és másképp élnek, mint ahogy vallják. Pontosán így igaz.

40. Most, a csalódások az ítéletkor lesznek... Most, a bűnös, a szeszcsempész, a kártyajátékos, a házasságtörő nem lesz csalódott, ahogy hallja az ítéletét felolvasva, hogy távozzatok az örök tűzre. Ő nem lesz csalódott, de az, aki megpróbálja elrejteni magát valami gyülekezeti vallás mögé, az lesz az, aki csalódott lesz az ítélet napján (Látjátok?), aki kereszténynek vallja magát és másképp él. Jobb lett volna neki, ha soha nem tesz semmilyen vallást, és nem indul el, minthogy elinduljon és valahogy másképp éljen, mert Ő a legnagyobb botránykő, ami létezik, az a vallástevő, aki mondja, hogy keresztény, és másképp él.

41. Soha ne ítélj az életed aszerint, hogy mennyi erőd van csodákat tenni, és nem ítéljük magunkat aszerint, hogy mennyi Igei ismeretünk van, hanem mindig a szerint ítélj magad... Nézz vissza, és készíts leltárt, hogy

az az élet, amit jelenleg élsz, milyen gyümölcsöt terem! Látod? Ahogy prédikáltam valamikor ezelőtt az Üzletemberek találkozásán Phoenix, Arizonában, Jézus visszatükröződéséről, visszatükröződő keresztény élet.

42. Azt mondtam, hogy Kentuckyban születtem, ami nagyon elmaradott, különösen régen, mikor gyerek voltam. És ennek a bizonyos kisfiúnak soha nem volt olyan otthona, mint nekünk van itt, ahol nekünk olyan sok csinos hölgyünk van, akiknek a tükörbe kell nézniük az egész házon keresztül, hogy a hajukat pontosan a helyén tartsák, és így tovább. Neki csak egy kicsi tükre volt, csak egy kis darab, a fára szegezve odakint, ahol a mosópad volt, ahol az apja és anyja mosakodott és fésülte a haját és így tovább, egy kis darab régi tükör a fára szegezve.

43. Őszintén szólva, nekünk is ilyen otthonunk volt. Ha valaki tükröt akart látni, nekünk gyerekeknek hoznunk kellett egy dobozt, és felmászni a mosópadra, és belenézni ebbe a tükördarabba, amit én magam vettem föl a szemétdombról. Az nem ott lent Kentuckyban volt, az itt volt Indianában, itt a Utica Pike-on.

44. Most ez a kisgyerek soha nem látta magát pontosan úgy; eljött a városba, hogy meglátogassa a nagymamáját. És a szobába menet, a nagymamának olyan háza volt, aminek egy egész tükör volt az ajtaján, és így a kisfiú befutott a szobába, látott maga előtt egy másik kisfiút; És a kisfiú is futott, úgyhogy gondolta, hogy meg kellene állni egy pár percre és megnézni, hogy mit fog tenni a kislegény. És amikor ő megállt, a kisfiú is megállt. Amikor elfordította a fejét, a kisfiú elfordította a fejét. Megvakarta a fejét, a kisfiú is megvakarta az övét. Végül közelebb ment, hogy kiderítse, és megfordult (és az anyukája figyelte és a nagymamája ámulva). Azt mondta: „Hát anya, az én vagyok!”

45. Így azt mondtam: „Mi is tükrözünk valamit!” Látjátok, az életünk visszatükröződik. És most, ha a Noé napjaiban éltünk volna, kinek az oldalán állnánk? Melyik oldalra álltunk volna azokban a nagy napokban, amiben Noé élt? Melyik oldalra álltunk volna Mózes napjaiban? Melyik oldalra Illés próféta napjaiban, amikor az egész világot elnyelte a modernizmus nagy áradata, mint a modern Jézabel, és az Úrnak összes szolgáját világi módon vezette, és a gyülekezet és a papok mind meghajlottak előtte? A népszerű oldalt választottad volna, vagy Illéssel álltál volna?

46. Most, az Úr Jézus napjaiban, amikor gondolnánk erről a népszerűtlen

Személyről, világilag tanulatlan, nem tudtak róla, hogy valaha is iskolába járt volna, és semmilyen szemináriumi tapasztalatáról, és aztán egy törvénytelen születés bélyegével, és aztán kiáll prédikálni egy olyan evangéliumot, ami mindennel ellentétes volt, amit tanultak.

47. És elítélni a szolgálókat és a szervezeteiket és így tovább, és a szervezetek kinyilvánították, hogy ha valaki akár csak elmegy meghallgatni ezt az úgynevezett Prófétát, az ki lesz téve a zsinagógából, ami halálos bűn volt. Tagoknak kellett lenniük; az egyetlen mód, ahogy imádhatták Istent, az a Bárány vére alatt volt. Jönniük kellett ehhez az áldozathoz. És akkor kivetettek voltak, és milyen nagy dolog volt az! És ez az ember ilyeneket figyelmen kívül hagyott, és mégis tökéletesen Írás szerinti volt, de nem azon a módon, ahogy ők azt ismerték.

48. Melyik oldalra álltál volna? Látjátok, most ne... Az életed, amit most élsz, azt tükrözi, amit akkor tettél volna, mert most is ugyanaz a szellem van rajtad. Ha most azokkal tartasz, akkor is azt tetted volna, mert a szellem, ami most benned van, ugyanaz volt akkor az emberekben. Látjátok?

49. Az ördög soha nem veszi el a szellemét, csak egyik emberről a másikra száll. Isten sem veszi el a szellemét; Ez egyikről a másikra száll. Így ugyanaz a szellem, ami Illésen volt, eljött Elizeusra, ugyanaz Keresztelő Jánosra, és így tovább. A Szentlélek, ami Krisztuson volt eljött a tanítványokra, és tovább, és még mindig az embereken van. Látjátok? Isten soha nem veszi el a Szellemét.

50. Így ránk van hagyva a választás, és nem látom itt, hogy Pál bármin is bánkódott volna, és mondta volna, hogy sajnálja, hogy fogoly, hanem úgy nevezte meg magát... Hiszem, hogy Pál- amint ezt a levelet írta azzal a tollal, hogy az a Szentlélek volt, aki őt írásra készítette. Hogy talán még ezen az estén is előhozhatjuk ennek a szövegnek a tartalmát, hogy megmutassuk, miért tette ezt Pál, mivel ez Írás szerinti, és az Írás szerinti az örökkévaló.

51. Hiszem, hogy ebben a lepusztult régi börtönben ülve, Pál azért írta azt annak a testvérnek, hogy ő Jézus Krisztus foglya volt, hogy ki tudja fejezni ezt azzal, amit látott maga körül.

52. Most, ő börtönben volt, de nem ez volt az, amiről ennek a Krisztus szolgájának (egy szolgálatársának) beszélt; ő arról beszélt, hogy ő a Jézus Krisztus Igéjének foglya, mivel Krisztus az Ige. És Pál a napjainak nagy

tudósa volt. Nagy céljai voltak. Egy olyan ember volt, akit egy olyan ember, egy olyan valaki tanított, akinek Gamáriel volt a neve, aki egy nagy tanító volt az ő idejében, egyike a legnagyobb iskolának, amibe járhatott. Például, mintha azt mondanánk: Wheaton, vagy Bob Jones, vagy valami nagy alapiskola; az Ige szolgálójaként lett tanítva. Jól ki lett képezve, és okos és értelmes fiú volt, egy nagy céllal, hogy talán valamikor egy pappá lesz, vagy főpappá a népe számára.

53. Volt egy célja, és aztán rá kellett jönnie, hogy a nagy célja, amiért képezve lett, és amire az életét áldozta talán nyolc-tíz éves korától egészen harminc- harmincöt éves koráig, amikor elvégezte a főiskolát, és levizsgázott, és megvolt minden diplomája és minden, és jóban volt az egész papsággal. Még a jeruzsálemi főpappal is; megbízásokat kapott tőle, személyes megbízásokat, írásban megbízva ezt a nagy Sault, hogy menjen le Damaszkuszba, és keresse meg azokat ott, akik ellentétesen imádták Istent, mint ahogy ő mondta, és hogy megköttözze őket, és börtönbe vesse, és ha szükséges, volt felhatalmazása arra, hogy megölje őket, ha akarja.

54. Nagy céljai voltak. És most mindazt, amire képezve lett, Isten mind kivette belőle. És ami a célkitűzése volt, és amire az apja a pénzét költötte, és az apjának és anyjának becsvágya volt, mind el lett tőle véve, mert Istennek volt valami más. Ezért el lett zárva az életcéljától, és Jézus Krisztus foglyává lett, aki az Ige volt.

55. Az a damaszkuszi út megváltoztatta Pált. Menve lefelé, a napnak talán a tizenegyedik órájában, le lett sújtva, és hallott egy hangot ezt mondva: „Saul, miért üldözöl engem?” És ő felnézett, és felnézve- zsidó lévén, és tudva, hogy a Tűzoszlop az Úr volt, aki az Izráel gyermekeit vezette, mert ő tudta, hogy mi volt az.

56. És emlékezzetek, ez a Zsidó nem hívott volna soha semmit Uramnak, Úr, Elohim, anélkül, hogy meggyőződött volna róla, hogy Ő volt az, mert egy képzett tudós volt. És amikor felnézett, és látta ezt a világosságot, egy Tűzoszlopot, ami vezette a népét a pusztaságban, és azt mondta „Uram”, Elohim, nagybetűs Ú-r. „Ki vagy Uram?” És micsoda meglepetés lehetett ez ennek a teológusnak: „Én vagyok Jézus...” pontosan Az, akinek annyira ellene volt. Micsoda fordulat!

57. Ó, ez valami szörnyű dolog lehetett ennek az embernek (minden ambíciójával együtt) hirtelen rájönni, hogy üldözte, vagyis az ambíciója,

ami arra vezette, hogy... ó, távol attól a fő dologtól, amit tenni szeretett volna, és milyen nagy megrázkódtatás lehetett ennek az apostolnak, amikor Ő azt mondta: „Én vagyok Jézus.” pontosan Az, akit üldözött. „Miért üldözöl Engem?”

58. Egy másik megjegyzést is beszúrhatnánk ide... Látjátok, amikor a gyülekezettel gúnyolódnak, valójában nem a gyülekezetet gúnyolják; Jézust gúnyolják. „Miért üldözöl Engem?” Hogyan tudta Pál, az összes okosságával, elhinni, hogy ez, ez a csoport, amit üldözött, az éppen az az Isten volt, akiről azt mondta, hogy szolgálja?

59. Gondolom, anélkül, hogy a részletekbe belemennénk, gondolom, hogy mindannyian eléggé képzetek vagyunk ahhoz, hogy tudjuk, mire gondolok. Ugyanaz történik ma.

60. Pál, tudatlanság miatt, noha értelmes és okos volt, sokkal okosabb, mint azok a tanulatlan Galileabeliek, akiket üldözött, akik alázatosságukban már elfogadták Uruknak ezt a Férfit. De Pál, a nagy tanultságával, értelmiségével nem tudta azt elfogadni.

61. Micsoda fordulópont lehetett ez számára ezen az úton. Vaksággal lett sújtva, hogy ne tudja végrehajtani küldetését, hanem egy helyre lett vezetve, egy Egyenesnek nevezett utcába, egy házhoz... És aztán lejött egy Ananiás nevű próféta, aki látta egy látomásban lejönni őt, látta, hogy hol volt, lement oda, ahol ő volt és bement és azt mondta: „Saul, atyámfia, az Úr küldött engem, aki megjelent neked az úton, hogy rád tegyem kezeimet, hogy visszanyerd látásodat és beteljél Szentlélekkel!” Hol vagyunk?

62. Micsoda dolog lehetett ez Pál számára! Látjátok, mindezek... Amire tanítva lett az az ellenkezője volt. Így most az összes képzettsége semmivé lenne számára. Most tudta, hogy volt egy megtagasztalása. Így itt van egy másik jó lecke számunkra: Az a megtagasztalás önmagában nem elegendő! Annak az Úr Igéje szerinti megtagasztalásnak kell lenni!

63. Így, látva ezt, és tudva, hogy ez egy olyan nagy valami volt, amit előtte már valaki más is megkapott, rászánt három évet és hat hónapot, lement a sivatagba, Arábiába, vette a Bibliát, amint az akkoriban volt, az Ő Testamentumot, és lement oda, hogy összehasonlítsa ezt a megtagasztalását, és megállapítsa, hogy Írás szerinti-e.

64. Most mi lett volna, ha azt mondja: „Nos, azt hiszem ez csak egy kis kábulat volt.” és továbbmegy? „A tudásomat fogom követni.” Most neki

valaminek a rabjává kellett válni, egy fogollyá. Így összehasonlítva és látva ezt, nem csoda, hogy meg tudott írni egy olyan könyvet, mint a Zsidókhoz írt levél, olyan módon...

65. Látjátok, három és fél év ott lent, az Igébe temetkezve, és felismerve, hogy ugyanaz az Isten, aki őt elhívta, visszaviszi őt és megváltoztatja minden tudományát, megváltoztat mindent, amit valaha is gondolt, mindent, amire képezve lett, minden ambícióját, egyszerűen kitörölte belőle, és egy fogollyá lett.

66. Az Isten szeretete annyira óriási volt, és egy olyan kinyilatkoztatás, hogy nem tudott attól elszakadni. Ez az igaz megtapasztalása minden valódi hívőnek, aki találkozik Istennel. Olyan valamivel kerülsz kapcsolatba, ami annyira nagy, hogy minden mással szemben fogoly leszel. Látjátok, mindentől elszakadsz, hogy ebbe zárd be magad.

67. Ez egyszer ki lett fejezve, mikor Jézus azt mondta: „A mennyek országa olyan, mint mikor egy ember gyöngyöket keres. Aztán megtaláljuk azt a nagy gyöngyöt, eladja mindenét, amije van, hogy megvegye azt. És így van ez itt. Van egy értelmi elgondolásod. Van egy teológiai tapasztalatod, de mikor elérkezik az idő, hogy valóban megtaláld a valódi dolgot, egyszerűen elvágsz minden mást, és bezárod magad ebbe.

68. Pál tudta, hogy mi volt ez. Felismerte, hogy be lett fogva valamire. Mint ahogy a lovat befogjuk, hogy húzzon valamit; és Pál tudta ezután a megtapasztalás után, és miután három és fél éven keresztül a Bibliái példákkal ellenőrizte megtapasztalását; felismerte, hogy Isten választotta őt és befogta a Szentlélek által, a megtapasztalásával, hogy húzza az Evangéliumot a pogányok elé. Maga a Lélek fogta be őt.

69. És mi ma, mint Krisztus szolgálai, felszerszámoztatunk, befogatunk. Nem mehetünk sehová anélkül, hogy Ez velünk ne lenne, felszerszámozva az Igének. Nem számít, hogy bárki más mit mond, te fel vagy szerszámozva ezzel. Van valami ebben, hogy egyszerűen nem tudsz ettől elszakadni. A Szentlélek által lettél ezzel igába fogva, igába az Ige számára. És nem számít, bárki más mit mond, Ez mindig az Ige. Felszerszámozva Ezzel, igába fogva Ezzel... Be volt fogva a Lélek által az Ige számára.

70. Az arábiai sivatag mélyén megtudta, mikor minden előző dologtól és megtapasztalásától és ambícióitól meg lett fosztva. Most itt találjuk azt

ma, hogy először le kell csupaszíttatnunk, és az emberek nem akarnak megcsupaszíttatni. A metodista testvér egy kicsit ragaszkodni akar a Metodista tanításhoz. A Baptista testvér egy kicsit ragaszkodni akar a Baptista tanításához. De neked teljes mértékben mindentől meg kell csupaszíttatnod és egyszerűen frissen újjászületni, és elindulni onnan, ahogy a Szentlélek vezet. Nem mondhatod: „Hát az apukám azt mondta, hogy amikor megkapta ezt, elment a gyülekezetbe, kezét rázott a pásztorral. És ő egy jó, hűséges tag.” Az talán rendben volt az ő nemzedékében, de mi egy másik nemzedékben vagyunk.

71. Most nekünk vissza kell jönnünk a Bibliai időkbe a mai napra. A pap is be volt fogva, de látjátok, ők átmentek egy másik korszakba, és elmulasztották levetni a régi hámjukat, és felvenni egy új hámot. És ugyanezt találjuk ma. Átjöttünk a felekezeti koron, ahogy bizonyítottuk a gyülekezeti korokon keresztül, a Bibliával és így tovább, de most elérkeztünk egy szabad korhoz, ahol a Szentlélek Maga jön le és igazolja Magát, és megismerteti magát, beteljesít minden ígéretet, amit ígért.

72. Ó micsoda nagyszerű idő, és tudta, hogy... és egy másik dolog, tudta, hogy nem mehetett helyekre, ezzel felszerszámozva, ahová szeretett volna, noha menni akart. Tudta, hogy az ambíciói testvérek közzé húzták, ahová meg volt hívva, és mégis a Lélek arra kényszerítette, hogy mást tegyen. Nem volt a maga ura.

73. Talán valaki azt mondhatta: „Saul testvér-- Pál testvér, szeretnénk, hogy átjöjj ide, mert nekünk van a legnagyobb gyülekezetünk. Nekünk van a legnagyobb hallgatóságunk. Nagy lesz az adakozás...” és így tovább, de a Lélek által kényszerítve, gondolta: „Van odaát egy testvérem. Szeretnék átmenni és megmenteni ezt a testvért, az Úrhoz vezetni őt!” De mégis a Lélek kényszerítette, hogy máshová menjen; egy fogoly volt: valóban.

74. Ó Istenem, tégy bennünket ilyen foglyokká, a saját önző céljaink, a saját megítélésünk, a saját jobb gondolatunk helyett, legyünk Jézus Krisztus foglyai! Úgy gondolom, hogy ez egy nagy kijelentés volt, hogy: Jézus Krisztus foglya vagyok.

75. És emlékezzetek, Ő az Ige! Látjátok? Nem számít, bárki más mit gondol; az Ige az. Látjátok, ha az Ige rabja vagy, semmilyen felekezet nem tud eltántorítani attól. Ez az Ige. Te annak foglya vagy; ennyi az egész. Úgy kell cselekedned, ahogy Az cselekszik!

76. Most nem mehetett el bizonyos helyekre, ahova akart. Miért? A Lélek megtiltotta neki. Emlékeztek, hogy Pál sokszor próbált elmenni valahová, gondolva: „Lehetne ott egy nagy összejövetelem,” de a Lélek nem engedte. Most nyíltan állítja és bizonyítja ez, hogy Pál fogoly volt? Jézus Krisztus foglya, felszerszámozva a Lélek által az Ige számára. Ő szeretem ezt! Meg volt kötözve. Meg volt kötve egy láncsal, a szeretet bilincseivel, hogy az Isten akaratát cselekedje, és csakis azt. Egy fogoly volt. A szeretet bilincseiben. Krisztussal volt igában. Semmilyen más igát nem vehetett fel. Vele volt igában, és ahová a vezér ment, arra kellett mennie, függetlenül attól, hogy mennyire zöldellőnek nézett ki az ösvény ezen vagy azon az oldalon; arra kellett mennie, amerre a Vezető és az iga ment.

77. Ó ma este, ha mi, mint a Bramham Gyülekezeti Ház foglyokká válhatnánk, a saját önző lényünk, a saját céljaink ellenében, hogy teljesen megadjuk magunkat, és az Ő igájába lépünk. Nem számít, hogy a világ többi része mit gondol, a világ többi része mit tesz, a szeretet bilincseivel vagyunk igában; foglyok vagyunk. A lábam annyira a Krisztus igájában van, hogy nem fog táncolni; a szemem annyira a Krisztus igájában van, hogy amikor látom ezt a modern vetkőzést az utcán, ez elfordítja a fejemet; a szívem annyira az Ő szeretetével van igában, hogy nem tudom többé szeretni ezt a világot. Az akaratom annyira az Ő igájában van, hogy nem is tudom, hogy mik az ambícióim. Akárhová vezetsz, követlek Uram! Egy fogoly leszek. Látjátok?

78. Pál valóban fogoly volt. Semmilyen helytelen állítást nem tett. A Szentlélek által újra képezve volt, hogy várjon az Igére. Most, egy bizonyos módon képezve lett, de Isten most másképp képezte. A Szentlélek tanította, hogy várjon az Úrra. Nem számít mik voltak az ambíciói.

79. Most a Szentlélek segítségével által mutatok nektek valamit. Most, csak vegyünk egy példát! Egy napon Pál és Sílás jött lefelé az úton egy bizonyos városban, ahol ébredést tartott, és egy kis ördögtől megszállott lány követte őket, kiáltva utánuk. És kétségtelen, hogy Pál tudta, hogy mint apostol, fel volt hatalmazva, hogy kiűzze azt a gonosz szellemet abból az asszonyból; de megfigyeltétek, hogy nap nap után várt, amíg hirtelen a Szentlélek szólt hozzá? Azt mondta: „Ez az az óra!” Akkor azt mondta: „Te lélek, gyere ki belőle!”

80. Látjátok, tudott várni az Úrra! És ez az, ahol ma olyan sok ember szégyent hoz az Igére. Kimennek egy ambícióval. Hány ébredés maradt eredmény nélkül ilyen dolgok miatt, mert az evangélista nem vár, hogy meglássa, mit akar az Úr mondani?

81. Néhányan azt mondták: „Gyere át ide!” és ők azonnal mennek, mert a közösség mondja, hogy menjenek. És a Szentlélek valami mást mondana, mégis az ember ambíciói, hogy presbiteri tisztséget kapjon vagy valami mást, vagy vén legyen, vagy valami püspök, vagy valami húzta: „Menned kell!” noha jobban tudja annál. A Szentlélek mondja: „Menj ide!” látjátok, a szervezetével van igában. A szervezet foglya. De ha Krisztus igájában van, akkor a Szentlélek vezeti. Látjátok, igában van, egy fogoly. Semmit nem jelent, hogy bármi más mit mond, az zengő érc és csengő cimbalom. Ő csak az Isten hangját hallja, és csak akkor beszél, ha Az kijön. Ő nem mond semmit.

82. Valaki azt mondja: „Ó, Jones testvér vagy Roberts testvér...” vagy valamelyike azoknak a nagy embereknek az országunkban, mint Tommy Hicks, vagy Oral Roberts, vagy Tommy Osborn testvér, valamelyike azoknak a nagy evangélistáknak. Ha valaki azt mondaná: „Na, gyere át ide Tommy! Te Istennek nagy embere vagy (vagy Oral), és van egy nagybátyám, aki itt fekszik, aki meg van kötözve, és beteg. Akarom, hogy átvigyd! Hiszem, hogy van erőd meggyógyítani!” látjátok?

83. És talán a Szentlélek azt mondaná neki: „Most ne!” De mégis annak az embernek a barátságáért, kötelessége vele menni. Ha nem teszi, akkor ellenségévé lesz. Az azt mondaná: „Hát ő elment ehhez és ehhez, és meggyógyította azt a gyermeket, vagy fiút. Tudom, hogy megtette; és én évek óta barátja vagyok (Látjátok?), és nem jönne el hozzám!” De ha a Szentlélek kényszeríti, hogy ne menjen, jobb, ha nem megy. Ha Istennek igájában van, szereti a barátait, de jobb, ha a Szentlélek által van vezetve, hogy odamenjen; mert máskülönben úgysem lenne semmi haszna. Én olyan sokszor megtapasztaltam azt.

84. De Pál csak várt a Lélekre, hogy megmondja, mit tegyen. Bárhová vezette a Lélek... Egy este ott állt prédikálva, és kiment oda és látott egy nyomorék embert. És egyszer csak a Lélek szólt hozzá, és azt mondta: „Észreveszem.” Hogyan? Ugyanúgy, ahogy észrevette, hogy zátonyra fognak futni egy szigeten. Látjátok? „Észreveszem, hogy van hited a gyógyuláshoz! Allj fel a lábaidra! Jézus Krisztus meggyógyított!”

85. Tessék! Igában volt. Talán tarthatott egy egyhetes ébredést ott, és semmi nem történt, de mégis várt a Szentlélekre, hogy kimondja. Látjátok, ő azzal a felhívással volt igában.

86. Most azt mondod: „Branham testvér, most elítéled azt, amit vasárnap mondtál arról, hogy mindezen idő alatt várakoztál!”

87. De emlékezzetek, a Szentlélek volt az, aki ott fent az úton szólt hozzám és mondta: „Visszaküldelek téged a betegek és lesújtottak közé!” Látjátok? Ez a Szentléleknek való engedelmesség. Nem mentem addig, amíg Ő nem mondta, hogy tegyem. Vártam az ÍGY SZÓL AZ ÚRra, amíg megkaptam az ÍGY SZÓL AZ Urat. Most, az más. Látjátok? Most, az számít.

88. Igen, ő várt az Úr Szavára. Arra kényszerítette a Lélek, hogy csak az Isten parancsát tegye. Akkor Jézus Krisztus foglyává vált. Barátaim, hacsak foglyokká válhatnánk!

89. Most, tudom, hogy meleg van, de szeretnék megnevezni még néhány személyt. Nos, le van itt írva nekem vagy hat-nyolc, de csak egy másikat szeretnék megnevezni, vagy kettőt. Vegyük Mózes személyét! Ő szabadítónak született, és tudta ezt, hogy szabadítónak született. De mielőtt beszélnék Mózesről, szeretném ezt az állítást tenni: hogy Istennek minden embert, aki Őt igazán szolgálni fogja, a foglyává kell tennie. Egy embernek minden ambíciójáról le kell mondani, mindenéről, mindenről: az életéről, lelkéről, testéről, akarataról, ambícióiról, és minden másról, és teljesen Krisztus foglyává kell válni, aki az Ige, hogy Istent szolgálja.

90. Lehet, hogy a józan eszeddel ellentétesen kell járnod. Talán egy bizonyos szervezetben azt gondolnád, hogy felemelhetnek téged, és valami nagyszerűt adhatnak neked, hogy kitűnj. De hol találsz magad? Egy idő után kudarcban találsz magad. Amíg Isten talál egy embert, aki a foglyává akar válni...

91. Isten foglyokat keres. Mindig azt tette! Végigkeresheted az Írásban! Egy embernek Krisztus foglyává kell lennie mindennel szemben... ezáltal semmi mással nem lehetsz összekapcsolva, csak Krisztussal. Az apád, anyád, testvéred, testvérnőd, férjed, feleséged, bárki legyen az, te csak Krisztussal vagy kapcsolatban, és csak vele. Akkor Isten tud használni téged. Addig nem lehet.

92. Néha kimegyek, és durván beszélek az emberekhez. Látjátok, próbálok elérni, hogy megszabaduljatok. Kell, hogy legyen egy

kiindulópontod. Mint ahogy néha az asszonyokról beszélek, hogy vágják a hajukat, és ezeket a ruhákat viselik, és megtartják és ragaszkodnak keresztény mivoltukhoz.

93. Azt mondd: „Az egy kicsi dolog!” Nos el kell kezdened valahol! Úgyhogy kezdjed épp ott, az abc-dnél, és különben is szabadulj meg a világi kinézettől, és válj Krisztus foglyává, és aztán folytasd tovább az elválasztódást mindentől, míg végül az utolsó kötél is el lesz vágva! Akkor egy fogoly vagy aztán; a markába kerülsz. A markában tart téged.

94. Most, Mózes tudta, hogy szabadítónak született; ő tudta ezt. És megfigyeltétek, hogy azzal az ambícióval, ami Mózesnek volt, tudva, hogy az anyja mondta neki odaát... Ő a dajkája volt.

95. Kétségtelen, hogy mikor Mózes, a kisbaba megszületett, az anyja ezt mondta: „Tudod Mózes, amikor apukád, Amrám és én folyamatosan imádkoztunk, észrevettük, láttuk az Igében, hogy itt azt ideje egy szabadító érkezésének, és imádkoztunk: „Urunk Istenünk, akarjuk látni azt a szabadítót!” Egy éjszaka az Úr mondta nekünk egy látomásban, hogy meg fogsz születni, és te leszel a szabadító. Nem féltünk a király parancsától. Nem érdekelt, hogy mit mondott a király. Akkor tudtuk, hogy egy szabadítónak születél. Most, Mózes, tudtuk, hogy nem tudnánk megfelelően felnevelni.” Most, emlékezzetek négyszáz éve lent voltak Egyiptomban. Látjátok? „És meg akartuk neked szerezni a megfelelő dolgot, a megfelelő oktatást, a megfelelő kiképzést; így fogtalak, és betettelek egy ládácskába, és kihelyeztelek a Nílusra. És az áramlatra bízalak, ami levitte a ládácskát, át a nádason és gyékényen, és levitte kilométereken át, és eljuttatta pont a Fáraó területére, ahol a Fáraó leányának fürdőhelye volt. És tudtam, hogy szüksége lesz egy asszonyra, hogy felneveljen,” És akkoriban persze nem voltak ilyen cumisüvegek, hogy azzal etessék a babákat, így kellett nekik egy szoptatós dajka. Ígyhát... „És Miriam, leküldtem őt és ott állt, és azt mondta: „tudom, hogy hol találhatok egy szoptatós dajkát” és értem jött. És Mózes... (az ajtók zárva voltak.) Édesem, most 16 éves vagy, és a Fáraó fia leszel; és valamikor te leszel a szabadító, aki kiviszi innen a népet.”

96. Mózes ambíciója elkezdett növekedni. „Tanulni fogok anyukám! Mindent megtanulok, amit lehet! Tudod mit fogok tenni? Keményen tanulni fogok, hogy katonaemberré legyek, és tudni fogom, hogy hogyan kell ezt a népet kivinni innen! Egy nagy hadvezér leszek (püspök,

tudjátok); Tudni fogom, hogy kell ezt csinálni; és ki fogom őket vinni. Megszerzem a bölcsészdoktorit, vagy a jogi doktorit! Megszerzem.”

97. Mint Chiniquy atya, ha valaha is olvastátok a könyveit. Rendben. Azon volt, hogy megszabadítsa az összes protestánst, tudjátok, és ő is az lett... ez a nagy pap évekkel ezelőtt, Chiniquy atya. Meg kellene szereznetek a könyvét, és elolvasni! Atyának hívják őt, de ő Chiniquy testvér volt. Mi nem hívunk egy embert sem atyának, olyan módon.

98. Úgyhogy azt találjuk, hogy el akarta olvasni a Bibliát, hogy kimehessen és megcáfolhassa a protestáns vallást, és... Gondolom, hogy valószínűleg ahogyan olvasta a Bibliát, a Szentlélek eljött hozzá, és megkapta a Szentlelket és egy lett közülük.

99. Így akkor, figyeljétek meg, hogy Mózesnek megvolt az összes kiképzése, mivel tudta... Olyan okos volt, annyira tanult, annyira értelmiségi, hogy nem volt senki... még az egyiptomiakat is taníthatta. Taníthatta a pszichológusaikat. Taníthatta a tábornokaikat, hogy mi az a hadviselés. Valóban egy nagy ember volt, és az emberek féltek Mózesről a nagysága miatt. Ő, olyan iskolázottság, hű, ő egy érsek volt, vagy mint egy pápa. Egy nagy fickó volt, és egy hatalmas ember. És tudta, hogy arra született, hogy ezt megtegye, és nagy ambícióval tanult, hogy megtegye.

100. Épp úgy, mint ma, nem mondom, hogy az ezekben az iskolákban tanult emberek... nem mondom... mint ők... kint nyugaton most, egy százötven millió dolláros teológiai iskolát fognak építeni, Pünkösdiék. Egy százötven millió dolláros iskola: szerintem abból misszionáriusokat kellene küldeni.

101. De bárhogyan is, mit tesznek, mikor onnan kikerülnek? Mi lesz belőlük? Egy csomó Ricki. Pontosan. És akkor így kerülnek ki. Ez minden, ami a legtöbbjükből lesz, és az ugyanaz a vonal. Látjátok?

102. Most azt találjuk, hogy amikor az összes kiképzésében... és ma az összes képzés és nagy püspökök kinevezése, és így tovább, nagy ambíciókkal, mit teszünk? A mi ambíciónk olyanná válik, mint a Mózesé volt. Látjátok? Isten, mielőtt kezébe vehetné az embert, meg kell fosztania őt az ambícióitól. Meg kell fosztania őt minden képzetétől.

103. Kiment és megszabadított... megölt egy egyiptomit, és mikor ezt tette, rájött, hogy rosszat tett. Nem tehetette azt. Nem ez volt a módja. És Istennek ki kellett őt vinnie a pusztába, a sivatagba, egy sivatagos helyre.

104. Figyeljétek meg, elég furcsa, hogy ezeket, akik számára Istennek van

egy üzenete, Ő kiviszi azokat egy sivatagba. Ő kivitte Pált a sivatagba, hogy képezze, hogy elmondja neki, hogy miről szolt ez az egész, nagy látomás... „Menj ki a sivatagba! Menj ki egy bizonyos sivatagba!” És ott maradt, amíg Isten teljesen megismertette, hogy mit tegyen.

105. Mózes idejében, Ő kivitte őt a sivatagba, ott tartotta kint negyven évig, és megfosztotta minden teológiájától és ambíciójától. Ó, micsoda idő, hogy visszanézhetett, és megláthatta a hibáját, és nekünk is ma este ugyanazt kellene tenni, amikor látjuk az ambícióinkat.

106. Nézzetek a gyógyító kampányokra, és figyeljétek meg, ha az Úr tett valamit néhány éve, a mellet, hogy a betegek gyógyítását helyreállítsa és így tovább. Mindenki, minden szervezet -mivel ez nem az ő szervezetükbe jött- szerezniük kellett egy gyógyítót. És mit tettünk?

107. Nézzük meg ezt csak egy pillanatra! Ugyanazt tettük, amit Mózes. Kimentünk és annyira próbálkoztunk, hogy valamilyen csodát gyártsunk. „Szolgáltam egy betegséget”; „Vér jelent meg a kezemben.” és egy csodát gyártottak. Látjátok? És mit értünk el?

108. Néhányan a férfiak közül ilyen nagy feszültségben kiborultak, és iszákosokká, idegbetegekké lettek, és a saját eszük után mentek, amíg teljesen visszakapcsoltak a Pünkösdi célkitűzéstől, hogy újra egy szervezetet hozzanak létre.

109. Látjátok mit tettünk, agyonütöttünk egy egyiptomit! Így van! És próbálkoztunk, erőfeszítést tettünk, fizettünk, munkálkodtunk egész éjszaka tartó ima-összejöveteleken, amíg elment a hangunk, és próbáltunk valamit gyártani, valamit felcsigázni, és mindezek a hasonló dolgok, és azt teljes kudarcnak találtuk. Vissza kell mennünk a sivatagba! Ez igaz! Igen uram!

110. Tábori összejövetelek és küzdelem... Miért nem adjátok fel? Azt kellene tennetek! Látjátok? Visszamenni és feladni. Miért, ugyanazt tettük, amit ők, ugyanazt, mint Mózes. Ennek nincs semmi haszna. Negyven év múlva az Isten Igéjének foglyaként találta magát. Mit próbálunk tenni, amikor a nagy áldás kijött, és mindezeknek a nagy dolgoknak megnyilvánulása, amikről Isten beszélt nekünk, hogy hogyan kell újjászületnünk, hogyan kell megkapnunk a Szentleket, a Jézus Krisztus Nevében való keresztség, és mindezek a dolgok itt... Látjátok, emberek, ahelyett, hogy az Igével maradtak volna, felszerszámozva azzal, mit tettek? Elindultak a saját felekezeti elképzelésükkel, ami már

elbukott, és próbáltak valamit gyártani, hogy úgy nézzen ki, mint az igazság.

111. Jobb, ha abbahagyom most. Látjátok? Biztos vagyok benne, hogy elég bölcssek vagytok, hogy tudjátok, mire gondolok. Látjátok? De miért? Nézzétek mit tett ez! Gondoljatok bele! Mi más van nekünk ma este, mint egy nemzet tele szervezett emberekkel, akik tagadják az Isten Írásait, akik a Szentszellem Életét gondolatátvitelnek nevezik, akik elutasítják, hogy ilyen a gyülekezetükbe jöjjön; és nem engednék meg, hogy egy szót is említs a kígyó magváról, az örök biztonságról, és azokról a dolgokról, amit a Szentlélek kijelentett, és Ige szerintinek bizonyított...

112. Kihívást kihívás után intéztem, hogy jöjjenek és bizonyítsák ezt hamisnak. Mi van nekik? Ugyanaz, mint Luthernek volt, és a többieknek; Agyonverni egy egyiptomit... Mi volt ez? Talán elérte, hogy egy ember abbahagyja a lopást, vagy talán, hogy hűséges legyen a feleségéhez, de mit csináltak belőle? Egy gyülekezeti tagot. „Gyere és csatlakozz a csoportunkhoz!”

113. Látjátok, az a bűzlő halott ember volt az egyetlen dolog, amire az ujjával mutathatott, mint a negyven éves képzés eredménye: egy bűzlő egyiptomi rothadó halottként feküdve. Körülbelül így van ma este is. Az egyetlen dolog, amit Lutherben mutathatunk... meghalt, hogy keresztülmenjen... egy csomó bűzlő gyülekezeti tag, aki nem tud többet Istenről, mint egy Hottentotta tudna az egyiptomi éjszakáról. Így van! Az elmondaná nekik az Isten Igéjét. Azt mondják: „Én azt nem hiszem. Nem érdekel mit mondasz, én azt nem hiszem!” Az egy szörnyű dolog, ha ilyenre kell visszamutatni. Minden erőfeszítésünk, és küzdelmünk, és mindezeken után.

114. Talán rámutathatunk egy nagy iskolára, de az halott. Rámuthatunk egy szervezetre, de az halott. Az bűzlik. Ez olyan, mint az első dolog, amit elővettünk, mikor a disznó visszatér a sárfürdőbe, és az eb az okádékára, mi is visszatérünk.

115. Egy halott egyiptomi... Kétségtelen, hogy valaki azt mondja, „Mi van Mózes, nincs több érzésed a nép iránt?” Az a valaki voltál, aki ismeri Mózes, és tudta, hogy arra lett elhívva...

116. „Elveszítetted a nép iránti érzésedet?”

„Nem uram!”

„Hát akkor miért nem vagy kint ezt téve? Miért nem vagy lent, próbálva

ezt? Miért nem mész ki a többiekkel?”

117. Mózes ott volt kint, hogy lecsupaszíttasson, amíg volt egy megtapasztalása az égő bokornál, ami kijelentette az Igét. Én vagyok az Ábrahám, Izsák és Jákób Istene; És megemlékeztem az ígéretemről, és lejöttem, hogy megszabadítsam őket; És téged küldelek, hogy ezt megtedd.” Ez volt az! (Üres hely a szalagon- szerk.) Láta az Igét, nem az emberek ambícióit, vagy az emberek vágyait. Akkor mivé lett? Nem akart találkozni többé az egyiptomiakkal. Nem akart többé ezzel a dologgal találkozni, de egy fogollyá lett. Ámen!

118. Negyven év futkosás, lecsupaszítás, de akkor egy fogollyá lett az égő bokornál. A hatalmas Mózes, minden értelmiségével... A Biblia azt mondja, hogy Mózes hatalmas ember volt szavakban és tettekben, lent Egyiptomban.

119. De figyeljete mit tett a hatalmas teológus az égő bokor jelenlétében! Csak a képtelenségét vallotta meg. Amikor látta Isten eredeti célját, azt vallotta, hogy képtelen volt azt megtenni, noha ki volt képezve minden teológiában, amit adhattak neki, a legjobb iskoláikban képezték, de mégis mit tehetett, amikor az a Tűzoszlop ott függött a bokorban... azt mondta: „Nem is tudok beszélni. Uram, ki vagyok én, hogy nekem kelljen mennem?” Látjátok? „Vedd le a saruidat Mózes! Beszélni akarok veled! Vetköztesd le magad, még a saruidat is, amíg újra simán a földön vagy újra! Beszélni akarok veled.” Még beszélni sem tudott! Végül, egy választott fogoly, egy választott próféta, épp úgy, ahogy Pál ki volt választva...

120. Mózes választott szabadító volt, és végül Isten a választottját foglyává tette. Ó, halleluja! Csak úgy mozdulhatott, ahogy az Isten Igéje mozgatta. „Mit mondjak, ki küldött engem?”

„ÉN VAGYOK.”

„Hogy tegyem?”

„Veled leszek.”

„Igen Uram, ahogy Te mondod, itt vagyok.”

121. Ó, ez... Ő egy fogoly. A józan eszével ellentétesen megy. Most, ő arra lett kiképezve, hogy egy hadseregnek parancsoljon, „Kardot fel, előre!” kiképezve a menetire, szekerek rendben, lándzsák előre, töltés! Így akart ő győzni. Ez volt a képzettsége. De azt mondta: „Mit használjak?”

Mondta: „Mi van a kezében?”

122. „Egy bot.” Isten néha az emberi elme számára olyan nevetségesen tesz dolgokat. Egy bot van a kezében, lelóg a szakállá, nyolcvan éves, a felesége egy öszvéren, gyerekekkel a csípőjén, kis öreg, gyenge karjai lelógnak, egy bottal, csak a feje van felemelve, mert nála volt az ÍGY SZÓL AZ ÚR. Mit? Végül lehorgonyzott. Egy fogoly volt.

123. „Csak akkor mozdulok, ha az Ige mozgat.” Csak akkor beszélek, ha az Ige szól.”

„Hová mész?”

„Van egy küldetésem: Állj a fáraó elé! Mutasd meg neki ezzel a bottal, hogy Isten küldött!”

„Mit fogsz utána tenni?”

„Ő majd megadja a következő dolgot, miután ezt megtettem.”

124. Tessék! Először csak egy dolgot kell tenni: így igaz, megadni magad. Egy fogollyá lenni. Ne gondold semmit magadról, vagy valamiről! Válg fogollyá!

125. Mózes egy fogollyá lett, megvallotta, hogy még beszélni sem tud. Végül, mikor Isten kezébe vette őt annyira, hogy csak akkor mozdulhatott, ha Isten mozgatta... ahol... mondta neki az Igét. Ő tudta, hogy az az Ige volt. Akkor alárendelte magát az Igének, és a Szentlélek ott, Isten, felszerszámozta Mózeszt az Isten akarata számára.

126. Ugyanazt tette Pállal. Így van? Felszerszámozta Pált, a kis görbeorrú, gúnyos Zsidót. Pál, filozófiai és jogi doktorátusokkal teleírva, de Ő azt mondta: „Megmutatom neki, hogy mennyit fog szenvedni az Igéért!”

127. És aztán Pál ott ülve, és látva az Igét, és látva, hogy az Jézus volt, akkor felemelte a kezét, és Neki lett felszerszámozva. Az Isten szeretete felszerszámozta őt az Igének. „Ő fogja hordozni a Nevemet a pogányok előtt!” Ő azt tette.

128. „Mózes, Én vagyok atyáid Istene; Én Vagyok Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak Istene. Emlékszem, megígértem nekik, és a megígért idő közel van. És látom a népem szenvedését. Megemlékezek az ígéretemről! És lejttem, hogy felszerszámozzalak téged! Tudod mit mond az Ige! Felszerszámozlak téged, hogy menj le oda, felszerszámozlak erővel, hogy lemenj oda és megszabadítsd a népemet. Vedd azt a botot a kezébe, mint egy bizonyoságot, mert láttál egy csodát azon keresztül.” Éppúgy, mint

Dávid a parittyával.

129. Felszerszámozta magát, és lement. Végül Istennek volt egy embere, aki alávetettje volt, felszerszámozva számára, és nem tudott mozdulni, amíg az Isten igéje nem mozgatta. Ha az emberek csak ezt megtennék ma...

130. Akkor ő egy fogoly volt – a szeretet foglya, igába fogva a szeretet kötelékében Istennel, ahogy Pál is igába volt fogva az Isten szeretetének kötelékében, -éppúgy, mint Pál. Mindketten ugyanúgy tanítva... Mózes arra lett kiképezve, hogy katonai erővel szabadítsa meg Izráel gyermekeit. Pál, arra kioktatva, hogy kivegye őket a rómaiak kezéből, és szabadon bocsássa őket a világ nagy egyházi erejével azokban az időkben. Nagy oktatási iskolák Gamáliel alatt, és mindketten a sivatagba mentek; más emberként jöttek vissza.

131. Mindketten látták a Tűzoszlopot, és mindketten próféták voltak! Így van? Mindketten próféták, és mindkettőjükhöz szólt a tűzoszlop. Az pontosan így igaz, szabadításért indulva... Ott voltak; mentek a sivatagba. Elhagyták otthonukat és kimentek a sivatagba, hogy megismerjék, -elhagyták a népüket és mindent, hogy megtalálják Isten akaratát. Látjátok?

132. Egy módon képezve voltak, Isten mássá változtatta őket. És ők teljesen fogollyá váltak, hogy ne úgy cselekedjenek, ahogy cselekedni akartak, hanem úgy cselekedjenek, ahogy Isten akarta, hogy cselekedjenek. Ő ugyanaz tegnap, ma és mindörökké.

133. Van még tíz percünk, hogy megmutassunk valamit? Igazán gyors leszek, hogy vegyek még egy személyt: látok most egyet magam előtt. Az ő neve József. Ő egy kiválasztott fiú volt. Ő Jézus Krisztusnak egy tökéletes képmása volt. Prófétának született. Ő is egy próféta. Látjátok? És most, ő láthatott látomásokat, és még mikor kisfiú volt, látott egy látomást magáról, amint egy trónon ül, és a testvérei meghajlanak előtte.

134. De figyeljete! Ő lett... Úgy érezte magát, mint egy nagy fickó. Látjátok, és minden egyéb- de mit kellett Istennek tenni? Ugyanazt tette, mint a többiekkel, mert Mózes egy szabadító volt, Pál egy szabadító volt, és most József egy szabadító volt. Megmentette a népet az éhínségtől. Mit kellett Istennek tenni vele? Betenni őt a börtönbe, egyenesen a börtönbe.

135. Igen uram, emlékezzetek, hogy a testvérei eladták egy egyiptominak, és ők eladták Potifárnak, és Potifár adott neki egy kis szabadságot, és az

első dolog -tudjátok-, hogy az elvételétől tőle. És ott ült a börtönben sírva, sírva. Istennek azt le kellett csupaszítania. Most, figyeljétek meg! De mindvégig, -hiszem-, hogy abban a börtönben, ő vissza tudott emlékezni, hogy a látomás azt mondta, hogy egy trónon fog ülni, és a testvérei meghajlanak előtte, mert tudta, hogy az ajándéka Istentől származott, és tudta, hogy annak be kell teljesülnie.

136. Ha csak ezt észben tudnánk tartani, hogy az Isten Igéje szerint, ezekben az utolsó napokban Neki lesz egy gyülekezete, lesz egy népe, és ezeket a dolgokat, amiket megígért, Ő azt meg fogja tenni. Ő mondta, hogy megteszi, és mi abban az időben élünk, ott vagyunk. Ő most próbál minket valódi foglyokká tenni, hogy vele legyünk bezárva.

137. Ismeritek azt a régi éneket, amit énekelni szoktunk: „És aztán be vagyok zárkózva Istennel, Ő bezárkózni Istennel?” Most, ahogy gondolkodtam erről: Bezárkózva lenni Istennel, semmi mással, és csak akkor tudsz mozdulni, mikor Isten mondja, hogy mozdulj. Csak úgy tehetsz, ahogy Isten mondja, hogy tegyed. Akkor be vagy zárkózva Istennel.

138. Most emlékezzetek, ő gondolkodott. Ő is egy teljes kudarccá vált önmaga számára. Minden, amit ismert, minden, amit megértett, és minden; egy teljes kudarccá lett. Az nem működött. Egy olyan helyzetbe lett hozva, hogy senki nem hallgatta meg, és egy fogoly volt. Látjátok?

139. Olyan helyzetbe került, amiben a hitetlenek nem hinnének. Látjátok mire gondolok? A szolgálata hatástalan volt. Az emberek elfordították a fejüket. Figyelmet sem fordítottak rá a börtönben. Mi haszna lenne a szolgálatának? Talán állhatna a rács mögött és prédikálhatna nekik; tovább mennének az utcán. Látjátok? De ő fogoly lett. Isten fogolyként tartotta, amíg fordult a kocka. Dicsőség!

140. Pál, egy kudarc... Végül, Isten eljött hozzá a börtönben. Mint Pálhoz, mint a többiekhez, eljött hozzá és használta az ajándékot, amit adott neki, hogy kiszabadítsa onnan. Pontosan! Kihozta őt a börtönéből. Mit tett? Amint kihozta őt a börtönből, hatalmat kapott a királytól, a királyától, akinek az oldalán ült, akinek alattvalója volt. Ki lett hozva a börtönépületből, és hatalmat kapott, hogy bármit mond, megtörténjen. Ámen!

141. A börtönében mindig emlékezett, hogy erre a célra született. Arra született, hogy egy király mellett üljön, és mindenki meg fogja hajtani a

térdét előtte. A látomása úgy mondta. Ámen! De mielőtt a látomása egészen beteljesedhetett, egy fogollyá kellett lennie. Ámen! Aztán egy uralkodóvá lett, és mikor kijött a börtönépületből és az Isten Igéjének foglya lett, úgy hogy csak azt mondhatta, amit Isten a szájába helyezett, hogy mondja, akkor Isten mozdult rajta keresztül.

142. Figyeljete, Mózesnek hatalma volt Fáraó börtönébe zárni valakit, „Ha azt mondod ennek a hegynek: mozdulj!” Hatalma volt a fáraó börtönén. Akár diakónusok, presbiterek voltak, vagy állami megbízottak, vagy bármik lehettek. Azt mondta: „Bezárlak.” Ahogy kimondta, azok be lettek zárva; ennyi volt. Megtehetette ezt a saját szava által, saját kedvére. Ámen! Dicsőség Istennek!

143. Ó, csak körülbelül három percem van, ha tartom a szavam. Most, felismerjük, hogy ő Isten foglyává vált, a világ foglyából, Pál ugyanúgy, és Mózes is ugyanúgy: a saját elgondolásának fogságából az Isten foglyává. És amikor kijött, nála volt az Isten ereje.

144. És mikor Pállá lett... Amikor Mózes régi gondolkodása... Ő lemondott róla és levetkőzte azt. Krisztus Igéjének foglyává lett; csak úgy mozdulhatott... Azt mondod Krisztus... Nagyobb kincsnek tartotta Krisztus gyalázatát, mint Egyiptom kincseit, úgyhogy ő egy fogoly volt, éppúgy, mint Pál.

145. És emlékezzetek, mindhármost proféta volt! Látjátok? És le kellett vetkőzniük a saját gondolkodásukat, azért, hogy Isten akarátának és útjainak foglyaivá legyenek. És emlékezzetek most, hogy ő a saját szavával börtönbe zárhatott; saját szavával szabadon engedhetett. Mondhatta, hogy: „Elengedlek a királyom nevében.” Ámen!

146. Fáraó Józsefet saját fiává tette. Krisztus veszi az Ő szeretetének foglyait, a fiait, és hatalmat ad nekik, ezt tette: János Evangéliuma 14:12 „Aki hisz Énbennem (Látjátok?), azokat a cselekedeteket, amelyeket én teszek, ő is tenni fogja. Még többet is cselekszik ezeknél.”

147. Most, a Krisztus szeretetének foglyát a Királya hatalmazza fel, aki Krisztus. Ámen! „Bizony mondom nektek, ha azt mondjátok ennek a hegynek „Mozdulj!” és nem kételkedtek szívetekben, hanem hiszitek, hogy amit mondtatok, az meglesz; meglesz nektek, amit mondtatok. Ha bennem maradtok, és a beszédeim bennetek maradnak. Ha velem vagytok igában...” Mert Ő és az Ő Igéje ugyanaz. „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt. És az Ige testté lett és közöttünk lakozott, ugyanaz

tegnap, ma és mindörökké.” „Ha bennem maradtok (nem itt-ott), bennem maradtok, és az Én Igém bennetek, kérjétek, amit akartok (vagy mondjátok amit akartok), és az meglesz... „Neki van hatalma.

148. Figyeljétek meg, mielőtt kijött, ki kellett őt vinni és megborotválni. Egy néhány dolgot le kellett borotválni, mielőtt találkozhatott a királyával. Látjátok?

149. Ó, Isten néha így viszi ki az embereit, és leborotválja a saját akarataik némelyikét. Megmutatja nekik, hogy nem tehetik csak úgy azt, amit akartak. Tudjátok mire gondolok. Nincs szabadságuk azt tenni, amit akarnak. Mielőtt teljes hatalomra jutnának, és Krisztus szeretet-rabszolgái lennének, először le kell borotváztatniuk, és aztán bemutatni. Néha kiviszi őket a sivatagokba, hogy azt megtegye, hogy leborotválja őket, és aztán kihozza őket, a felkenteket, hogy betöltsék a célt, amire elrendelte őket. Látjátok mire gondolok? Testvéreim, a végidőben vagyunk!

150. Emlékezzetek, hogy mit tett az összes többi alkalommal! Mindig vennie kellett egy embert és a foglyává tenni. Elhagyni a sajátjait, el kellett hagynia mindent, amit ismert, elfelejteni minden tanulmányát és mindent ahhoz, hogy megismerje az Isten akaratát, és kövesse Istent. Nem követhetett bármit, amit az ember tenne, és Istent is egyszerűre. Az túlságosan ellentétes egymással.

151. Nem mehetsz egyszerre keletre és nyugatra; nem mehetsz egyszerre jobbra és balra; nem tehetsz egyszerre jót és rosszat; nem követheted egyszerre az embert és Istent! Nem uram! Vagy Istent követed, vagy embert követsz. Most, akkor, ha Istent követed és alárendelted magad Istennek, akkor annak az Istennek, annak az Igének, annak az akaratnak a foglyává leszel. Semmi más nem számít, te annak a foglyává leszel.

152. Hallgassatok ide, a végidőben vagyunk, és ezt tisztelettel mondom, ahogy az utolsó néhány perc eltelik. Nézzetek arra, amit Isten -az én véleményem szerint- tenni fog, és tennie kell, és megteszi azt ezekben az utolsó napokban, hogy egy eszközt talál az aratáshoz. Találnia kell egy eszközt, hogy kicsépelje a búzát.

153. Bármelyik földműves, mikor kimegy az aratásába, kell, hogy legyen egy eszköze, amivel azt elvégzi. Bizonyosan! Kell, hogy legyen egy éles sarlója vagy valami, valamilyen szerszám hogy kicsépelje a gabonát. És a termés megérett.

154. „Istenem, végy bennünket a kezedbe! Tégy bennünket a szeretetteddel

megkötött szolgálkák! Használj bennünket eszközként arra, hogy ezt az átkozott, bűnös földet eljuttassuk annak felismerésére, hogy ma élünk, hogy Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma és mindörökké!

155. Magamra nézve: Istenem, hogy legyek egy fogoly! Ha az összes testvérem elutasít, ha az összes barátom elutasít, én Jézus Krisztusnak és az Ő Igéjének foglya akarok lenni, hogy fel legyek szerszámozva a Szentlélek által, az Igéje számára, hogy lássam a Szentlelket, amint megerősíti Isten Igéjét ugyanazon dolgok által, amiket mondott, hogy meglesznek! Én Jézus Krisztus foglya akarok lenni!” Imádkozunk!

156. Szeretném tudni ma este, a fejünket meghajtva, vajon az az ambíció, ami arra ösztönöz bennünket, hogy valami mások legyünk, vagy talán valami, amiről azt gondolhatnánk, hogy egy önző dolog, szeretném tudni, hogy félre tudnánk-e azt tenni?

157. Szeretném tudni, hogy valamelyik fiatal fiú itt ma este körbenéz-e és azt mondja: „Én leszek... Amikor nagy leszek, én egy bizonyos, bizonyos dolog leszek!” szeretném tudni, hogy érzed-e amint az Isten akarata bejön az életedbe és azt mondja: „Nem, nem, az ambícióim most elvesztek. Az elmúlt néhány napban a Szentlélek szólt hozzám. Át akarom adni magam Istennek, hogy egy cséplőszerszám legyek ebben az utolsó időben.”

158. Valamelyik fiatal lány, akinek talán a szép női vonásaival vannak tervei, vagy talán egy csinos kisasszony legyél, vagy talán hogy valamikor Hollywood legyen a karriered, szeretném tudni, hogy nem akarnád-e alárendelni a saját ambíciódat az Istennek és az Ő Igéjének jelenlétében, és meghallani az Isten hívását a saját életedben? Isten tudja, hogy ki vagy!

159. Szeretném tudni, hogy van-e egy szolgáló a közelben, vagy egy szolgál, vagy egy munkás valahol a gyülekezetben... Én csak néha-néha jövök ide; nem ismerem az itt ülő emberek egyharmadát sem. De... csak egy maroknyi van itt... De szeretném tudni, hogy lenne-e itt olyan személy, aki szeretné ezt mondani: „Nem érdekel, hogy ki mit mond, én Isten rabszolgája vagyok most; az Ő Igéjét fogom prédikálni mindentől függetlenül. Nem törődöm, hogy mit... ha a szervezetem kiközösít, akkor is azzal az Igével maradok! Megteszem! Az én akaratom az Isten akarata. Az Isten akarata az én akaratom. Én Jézus Krisztus foglya leszek! Az Ő kegyelméből és segítségével megteszem.” Gondolkodjatok erről, amint fejünket meghajtva tartjuk!

160. Hányótoknak van ilyen ambíciója ma este? Felemelnétek a kezeteket? Az enyém is ez; Mindent átadok! Meghajtott fejekkel, most lassan, ahogy átgondoljátok ezt, amint imádkoztok.

Mindent átadok,

Mindent átadok,

Mindent neked, áldott Megváltóm,

Mindent átadok.

Mindent átadok, (Valóban így gondoljátok? „Egy fogoly akarok lenni.” „Vegyél Uram, és vigyél le a fazekas házába ma este, és törj engem össze egészen, és formálj engem újra most!”)

Mindent neked, áldott Megváltóm,

Mindent átadok.

161. Mennyei Atyám, ahogy tovább játsszák az éneket, gondoltam, hogy ez alkalommal az lenne a leghasznosabb, hogy az éneklés közben beszélnek hozzád egy pillanatra. Ahogy az emberek gondolkodnak: „Mindent átadok”, Atyám, tegyük ezt úgy, mintha ez lenne az utolsó lehetőség, hogy megtegyük! Hagy jöjjünk őszinteséggel, jöjjünk az Úr asztalához, megmosott ruhákkal, megmosott lelkekkel, megmosott akaratokkal, megmosott ambíciókkal, hogy átadjuk magunkat, és hagyjuk Istent, hogy vegye az Igéjét, és igába fogjon azzal együtt minket, Isten Igéjével. És most vegyen a Szentlélek bennünket, ahogy halljuk az igát kattanni a szívünk körül ma estétől fogva. „Szavadon foglak! Most ne gondold a saját gondolataidat, gondold az Én gondolataimat! Gondolj az Én akaratomra! Én foglak vezetni!”

162. Istenem, add, hogy mindannyiunknak legyen ez egy megtapasztalás! Ezek az itt ülő fiatalok, férj és feleség, és némelyek férj és feleség lesznek. Ülnek itt idősebb férfiak, akik szolgálók. Ők az úton vannak. És Uram, itt van Neville testvér és én, magasra jutva a létrán. A napjaink most meg vannak számlálva. A lépéseinket óvatosabban tesszük, mint ahogy tettük. Vigyázunk, hogy hova lépünk. Nem olyan biztos a járásunk, fizikai értelemben, mint egykor. De Uram, ahogy látjuk, hogy a halandó élet elhalványul, és egyikünk lépései sem biztosak anélkül, hogy fognád a kezünket!

163. Most, Istenem fogjál bennünket! Megteszed? Vedd a szívünket és akaratunkat a te saját kezedbe, és hagy váljunk ma este az Igenek,

Krisztusnak foglyaivá! Hagy éljünk itt kegyes életet! Hagy adják át ezek az asszonyok, ezek a fiatalasszonyok, ezek a fiatalemberek, fiúk és lányok az életüket, Uram! És az ő ambíciójuk váljon a Jézus Krisztus szolgálatának ambíciójává, és hagy váljunk az Ő Isteni kegyelmének és akaratának foglyaivá! Add meg ezt Uram!

164. Ez minden, amit tenni tudok, Uram! Ezek a kis töredezett szavak, és bízom benne, hogy te helyesen fogod azokat összerakni, mivel hőség van itt. És az emberek figyelni akarnak, de igazán meleg van, és sokaknak haza kell menni, és korán kell munkába menniük. De csak hagy hulljanak azok a magok a szívükbe: egy fogoly.

165. Menjenek haza, és mondják a feleségüknek, amint – mielőtt a lefekvéshez készülődnek és imádkoznak ma délután, vagyis ma este az ágy mellett, nézzenek át egymásra és mondják: „Kedvesem, mi van azzal a ma esti dologgal? Valóban Krisztusnak és az Ő akaratának foglyai lettünk, vagy a saját akaratunk szerint munkálkodunk?”

166. Hagy kérdezzék meg maguktól ezt a kérdést fiatal emberek és fiatal asszonyok mindenfelé, különösen azok, akik hallották ezt az üzenetet ma este! „Akarok én fogollyá lenni, elhagyva a saját életemet?”

167. „Aki megtartja az életét, elveszti azt, de aki elveszti az életét Én értem, megtalálja azt.” Atyám, tudjuk, hogy ez az, hogy a foglyaiddá lenni, elveszíteni a saját ambícióinkat és a saját vágyainkat, hogy megtaláljuk a tiedet, akkor örök életünk van. Add meg ezt Uram!

168. Az egyetlen dolog, amit tudok, hogy most a te kezedre bízom ezt, és váljon ez gyümölcsözővé, és teremjen sokat, nagy eszközöket az utolsó napok aratására: férfiakat és asszonyokat, fiúkat és lányokat, átadva Isten teljes akaratának, és Jézus Krisztus szeretetének foglyaivá téve, a Krisztus iránti Isteni szeretet bilincseibe verve. Mi ezt az Ő nevében kérjük!

169. *Mindent átadok, (Álljunk fel!)*

Mindent átadok,

Mindent neked, áldott Megváltóm,

Mindent átadok.

Csak mondjuk ezt újra a szemeinket bezárva és kezeinket felemelve!

Mindent átadok,

Mindent átadok,

*Mindent neked, áldott Megváltóm,
Mindent átadok.*

170. Most, ha meghajtjuk a fejünket, és mielőtt a záró éneket elénekelnék, „Vidd magaddal Jézus Nevét,” Kérném, hogy ez a testvér itt... elfelejtettem a nevét. A testvérnő bizonyosságot tett a sötétség látomásáról, ami fölé jött, ami meg lett gyógyítva... És emlékezzetek, visszanézve a lepel eltűnt. Az ő hite tette azt. Ha elbocsátánál bennünket imában, megtenné testvér? És kérné ránk Isten áldását?

Magyar nyelven kiadva 2014-ben.

A füzet pénzért nem értékesíthető!

